

stuk **1554** (2011-2012) – Nr. 4
ingediend op 15 mei 2012 (2011-2012)

Ontwerp van decreet

betreffende de preventie en bestrijding
van doping in de sport

Voorstel van decreet

van de heren Peter Gysbrechts en Marnic De Meulemeester,
mevrouw Patricia Ceysens en de heer Sven Gatz

houdende wijziging van het decreet van 13 juli 2007
inzake medisch en ethisch verantwoorde sportbeoefening

Voorstel van resolutie

van de heren Peter Gysbrechts en Marnic De Meulemeester,
mevrouw Patricia Ceysens en de heer Sven Gatz

betreffende het Vlaams beleid
voor een dopingvrije sport

Voorstel van decreet

van de heer Bart Caron en mevrouw Elisabeth Meuleman

houdende wijziging
van het decreet van 13 juli 2007
inzake medisch en ethisch
verantwoorde sportbeoefening,
wat de sanctionering van elitesporters betreft

Voorstel van decreet

van mevrouw Ulla Werbrouck

houdende wijziging van het decreet van 13 juli 2007
inzake medisch en ethisch verantwoorde sportbeoefening

Verslag

namens de Commissie voor Cultuur, Jeugd, Sport en Media
uitgebracht door de heer Steve D'Hulster

Samenstelling van de commissie:

Voorzitter: de heer Philippe De Coene.

Vaste leden:

de heer Paul Delva, mevrouw Els Kindt, de heren Johan Verstreken, Veli Yüksel;
de heren Johan Deckmyn, Chris Janssens, Wim Wienen;
de heren Jean-Jacques De Gucht, Herman Schueremans;
de heren Philippe De Coene, Chokri Mahassine;
de heer Lieven Dehandschutter, mevrouw Danielle Godderis-T'Jonck;
de heer Jurgen Verstrepen;
de heer Bart Caron.

Plaatsvervangers:

de heer Ludwig Caluwé, de dames Vera Jans, Tinne Rombouts, Katrien Schryvers;
de heren Frank Creyelman, Jan Penris, Wim Van Dijck;
de heren Peter Gysbrechts, Bart Tommelein;
mevrouw Yamila Idrissi, de heer Jan Roegiers;
de heren Wilfried Vandaele, Kris Van Dijck;
mevrouw Ulla Werbrouck;
de heer Luckas Van Der Taelen.

Stukken in het dossier:

1554 (2011-2012) – Nr. 1: Ontwerp van decreet
– Nr. 2: Amendementen
– Nr. 3: Verslag over hoorzitting
243 (2009-2010) – Nr. 1: Voorstel van decreet
244 (2009-2010) – Nr. 1: Voorstel van resolutie
264 (2009-2010) – Nr. 1: Voorstel van decreet
281 (2009-2010) – Nr. 1: Voorstel van decreet

INHOUD

I.	Toelichting van het ontwerp van decreet door de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport.....	5
1.	Situering.....	5
2.	Inhoudelijke toelichting van het ontwerp van decreet.....	6
3.	Verwerking van de verschillende adviezen in het ontwerp van decreet	7
3.1.	Advies nr. 21/2011 van de Commissie voor de Bescherming van de Persoonlijke Levenssfeer (CBPL) van 28 september 2011	7
3.2.	Advies nr. 50.723/3 van de Raad van State.....	9
4.	Principiële vernieuwingen van het ontwerp van decreet	11
4.1.	Verfijning van de regeling betreffende de mededeling van de verblijfsgegevens	11
4.2.	Disciplinaire procedures en sancties	11
5.	Conclusie.....	12
II.	Verzoek voor het organiseren van een hoorzitting.....	12
III.	Algemene bespreking	12
1.	Opmerkingen van de heer Johan Deckmyn.....	12
2.	Opmerkingen van de heer Kris Van Dijck	13
3.	Opmerkingen van mevrouw Ulla Werbrouck.....	13
4.	Opmerkingen van de heer Steve D'Hulster	16
5.	Opmerkingen van de heer Paul Delva.....	16
6.	Opmerkingen van de heer Peter Gysbrechts	17
7.	Opmerkingen van de heer Bart Caron	18
8.	Antwoord van de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport.....	19
IV.	Artikelsgewijze bespreking en stemming	21
V.	Eindstemming	25
	Gebruikte afkortingen	26

De Commissie voor Cultuur, Jeugd, Sport en Media besprak het ontwerp van decreet betreffende de preventie en bestrijding van doping in de sport op 19 april, en op 3 en 10 mei 2012.

Op 19 april werd het ontwerp van decreet toegelicht door de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport.

Op 3 mei 2012 werd een hoorzitting georganiseerd met de heer Bart Vanreusel, voorzitter van de Vlaamse Sportraad, mevrouw Geraldine Mattens, algemeen en juridisch directeur van de Vlaamse Sportfederatie (VSF), en de heer Dimitri Dedecker, jurist bij het advocatenkantoor De Bock & Baluwé.

Op 10 mei volgde de algemene en artikelsgewijze bespreking en de stemming in de commissie.

Voorafgaand aan de indiening van het ontwerp van decreet betreffende de preventie en bestrijding van doping in de sport, namen verschillende parlementsleden – hoofdzakelijk naar aanleiding van het arrest van de Raad van State in de zaak Wickmayer en Malisse – reeds het initiatief om wijzigingen voor te stellen in de regelgeving betreffende de dopingbestrijding en betreffende medisch en ethisch verantwoorde sportbeoefening. Deze initiatieven werden niet eerder in behandeling genomen omdat de Commissie voor Cultuur, Jeugd, Sport en Media wachtte op een gecoördineerd initiatief van de minister, afgestemd met de internationale organisaties en met de drie gemeenschappen van de Belgische federatie. Tijdens de bespreking van het voorliggende ontwerp van decreet werd aan de indieners van deze initiatieven de gelegenheid gegeven om hun ideeën af te toetsen met de regelgeving die in het ontwerp van decreet werd voorgesteld. Het betreft *Parl. St. VI. Parl. 2009-10, nr. 243/1*, *Parl. St. VI. Parl. 2009-10, nr. 244/1*, *Parl. St. VI. Parl. 2009-10, nr. 264/1* en *Parl. St. VI. Parl. 2009-10, nr. 281/1*, die door het aannemen van voorliggend ontwerp van Antidopingdecreet impliciet werden verworpen.

I. TOELICHTING VAN HET ONTWERP VAN DECREET DOOR DE HEER PHILIPPE MUYTERS, VLAAMS MINISTER VAN FINANCIËN, BEGROTING, WERK, RUIMTELIJKE ORDENING EN SPORT

1. Situering

De *minister* stelt dat eind 2009 de spelregels rond de ‘whereabouts’ – een tot dan toe nageenough ongekend woord – plots op de helling werden gezet door de zaak rond Wickmayer en Malisse. Er moest op dat ogenblik snel werk worden gemaakt van nieuwe spelregels, maar gelukkig nam hij toch voldoende tijd om zich grondig te bezinnen over de mogelijke nieuwe modaliteiten.

Bij de toelichting in de commissie rond de gevolgen van het arrest van de Raad van State van 15 februari 2012, werd de commissie uitvoerig ingelicht over de complexe juridische context waarin dit alles speelt en werden ook de beperkte keuzemogelijkheden toegelicht (*Parl. St. VI. Parl. 2011-12, nr. 1524/1*). De commissieleden toonden zich thans samen met de minister voorstander van een snelle bespreking van een nieuw decreet waarin alles kon worden geregeld.

Reeds van vóór de zaak rond Wickmayer en Malisse was losgebarsten, november 2009, was in de beleidsnota Sport voorzien om de regelgeving op het gebied van dopingbestrijding af te zonderen in een apart decreet. Dit vooral om de regelgeving eenvoudiger en toegankelijker te maken en beter te kunnen anticiperen op de internationale ontwikkelingen die meer en meer speelden. Vooral met oog op het veiligstellen van de zogenaamde WADA-conformiteit van de Vlaamse Gemeenschap als Nationale Anti-Doping Organisatie (NADO), drongen er zich verschillende wijzigingen op.

Het voorliggend ontwerp van decreet kwam tot stand in nauw overleg en met de medewerking en goedkeuring van de VSF, de ‘atletenvakbond’ Sporta, het VDT, de disciplinaire organen van de Vlaamse Gemeenschap, het BOIC en, niet in het minst, het WADA.

Belangrijk evenwel was het feit dat we in België als enig land ter wereld vier NADO's hebben en het in het kader van competities, vooral in ploegsporten, absoluut noodzakelijk is dat de sporters, op zijn minst in grote lijnen, in eigen land op eenzelfde wijze onderworpen zouden moeten worden aan onder andere de whereaboutverplichtingen.

Hiervoor werd tijdens de twee jaar dat de minister voorzitter was van de coördinatieraad – het overlegorgaan inzake de dopingbestrijding tussen de drie gemeenschappen en de Gemeenschappelijke gemeenschapscommissie van Brussel –, sterk ingezet op het gelijk-schakelen van de Vlaamse spelregels met de andere gemeenschappen en Brussel. Dat heeft tijd gekost. Het decreet op het nieuwe samenwerkingsakkoord (*Parl. St. VI. Parl. 2011-12, nr. 1421/1-3*) werd op 29 februari 2012 aangenomen door het Vlaams Parlement en op 3 april 2012 in het Belgisch Staatsblad gepubliceerd. Het akkoord regelt eindelijk eenzelfde behandeling van de elitesporters in heel België.

2. Inhoudelijke toelichting van het ontwerp van decreet

Het fundament van een daadkrachtige dopingbestrijding ligt voor de minister in een heldere en afgelijnde regelgeving, waarin de rechten en plichten, taken en verantwoordelijkheden van éénieder – sporters, begeleiders, ploegverantwoordelijken, sportverenigingen en de overheid – duidelijk zijn afgebakend.

De volgende doelstellingen worden daarom vooropgesteld: afbakenen van de antidoping-regels met het oog op een toegankelijke regeling; behoud van de (aspecten en individuele bepalingen van de) regelgeving waarvan het nut en doeltreffendheid is bewezen; responsabilisering van de sportverenigingen middels een bestendiging van hun verenigingsvrijheid; verminderen van de administratieve last: verfijning van de regeling inzake verblijfsgegevens; en aanpassing van de regelgeving, inclusief terminologie, met oog op internationale en intranationale harmonisatie.

Enerzijds dienen daartoe in het nieuwe decreet de reeds bestaande antidopingbepalingen uit het decreet van 2007 – voor zover die hun doeltreffendheid hebben bewezen, en waarvan de toepassing als zodanig ingeburgerd is in de praktijk – op een gestructureerde wijze te worden overgenomen.

Het gaat met name om regelingen en principes inzake: actieve versus passieve beleidsinbreng; onderverdeling van de sport in breedtesport en elitesport; actieve beleidscontrole in dopingtuchtrecht voor breedtesporters (niet-elitesporters); geharmoniseerde aanpak; concept dopingpraktijken en sanctionering ervan via tuchtsancties; depenalisering van dopingpraktijken; aandachtspunten inzake minderjarige sporters; en territoriale toepassing van het decreet.

Anderzijds zullen in het nieuwe decreet de beoogde wijzigingen en vernieuwingen (zoals afgelijnd in de doelstellingen) worden aangebracht in het regelgevende kader. Het betreft verschillende verduidelijkingen, vereenvoudigingen en technische wijzigingen met het oog op het toegankelijker maken van de regelgeving en het veiligstellen van de zogenaamde WADA-conformiteit van het Vlaamse sportlandschap.

Daarbij kunnen de twee belangrijkste beoogde vernieuwingen als volgt worden samengevat: verfijning van de regeling betreffende de mededeling van verblijfsgegevens in de lijn van het bovenvermelde samenwerkingsakkoord, en bestendigen van de gecontroleerde zelfregulering van de sportverenigingen inzake het tuchtrecht voor elitesporters (passieve beleidscontrole).

Op 15 juli 2011 gaf de Vlaamse Regering haar goedkeuring over het voorontwerp van decreet en gaf minister Muyters de opdracht om dit voorontwerp van decreet voor te leggen aan enerzijds de Commissie voor de Bescherming van de Persoonlijke Levenssfeer, en anderzijds de Raad van State. Beide instanties gaven hun advies en er werd terdege rekening gehouden met hun opmerkingen.

3. Verwerking van de verschillende adviezen in het ontwerp van decreet

De minister benadrukt dat zoveel als mogelijk rekening werd gehouden met de adviezen en opmerkingen die werden geformuleerd. Hij geeft ten behoeve van de commissieleden een overzicht van de wijze waarop ze in het ontwerp van decreet werden verwerkt. In dit overzicht wordt telkens de opmerking weergegeven, gevolgd door de wijze waarop ze in het decreet werd verwerkt.

3.1. *Advies nr. 21/2011 van de Commissie voor de Bescherming van de Persoonlijke Levenssfeer (CBPL) van 28 september 2011*

- De memorie moet de nadruk leggen op het feit dat de regel, dat ook niet-elitesporters ertoe kunnen verplicht worden hun whereabouts in te dienen, strikt moet geïnterpreteerd worden (opmerking nr. 6).

De toelichting bij artikel 21 van het ontwerp van decreet legt hier nu de nadruk op.

- Het principe dat de waarborgen die de wet van 8 december 1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer (WVP) ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens voorziet, steeds moeten gegarandeerd worden, wordt best opgenomen in het voorontwerp van decreet (opmerking nr. 10).

Dit principe is opgenomen in artikel 48 van het ontwerp van decreet.

- In het voorontwerp van decreet dienen meer elementen opgenomen te worden omtrent het biologisch paspoort, de rechten en verplichtingen van elitesporters en de bewaartermijnen van whereabouts en andere persoonsgegevens (opmerking nr. 14).

In het ontwerp van decreet is een definitie toegevoegd van ‘biologisch paspoort’ (artikel 2, 34°), en zijn meer bepalingen opgenomen inzake de rechten en verplichtingen van elitesporters (artikel 21) en bewaartermijnen van persoonsgegevens (artikel 48).

- Voor punten die aan de Vlaamse Regering worden gedelegeerd en een invloed kunnen hebben op de bescherming van de persoonlijke levenssfeer, moet het voorontwerp van decreet of de memorie voorzien dat deze aan de CBPL ter advies worden voorgelegd (opmerking nr. 15).

De gevraagde bepaling is nu opgenomen in artikel 72 van het ontwerp van decreet en wordt toegelicht in de memorie van toelichting bij artikel 20.

- Het is niet noodzakelijk om in het ontwerp van decreet of in de memorie te vermelden welke gegevensstromen moeten gemachtigd worden en door welke instelling. Deze regels moeten hoe dan ook gerespecteerd worden op het ogenblik dat de verschillende stromen geoperationaliseerd worden (opmerking nr. 17).

Deze opmerking zal gerespecteerd worden in de praktijk.

- Wanneer medische en gerechtelijke gegevens zullen verwerkt worden, moet niet alleen aan de algemene informatieplicht in de zin van artikel 9, WVP, voldaan worden, maar ook aan de artikelen 25, 4°, en 26, van het KB van 13 februari 2001 (opmerking nr. 22).

Deze opmerking zal gerespecteerd worden in de praktijk.

- De grondslag voor de verwerking van medische gegevens dient verduidelijkt te worden (opmerking nr. 24).

De grondslag voor de verwerking van medische gegevens wordt toegelicht in memorie van toelichting bij artikel 10.

- Het ontwerp van decreet moet uitsluitel geven waar de toestemming voor het gebruik van verboden producten uit therapeutische noodzaak zal geregistreerd worden (opmerking nr. 25).

Artikel 10 van het ontwerp van decreet is op dit punt aangepast.

- Bij voorkeur in het ontwerp van decreet, maar minstens in de memorie van toelichting, moet verduidelijkt worden welke categorieën van ontvangers de persoonsgegevens krijgen (opmerking nr. 27).

Dit is verduidelijkt in de toelichting bij artikel 22.

- De decreetgever verduidelijkt best de instanties die de sporter moeten informeren omtrent zijn exacte rechten en plichten (opmerking nr. 30).

Artikel 5 van het ontwerp van decreet verduidelijkt wie de sporter moet inlichten.

- Het ontwerp van decreet of de toelichting moet expliciet vermelden dat informatie omtrent geschorste sporters enkel toegankelijk is voor organisatoren van sportevenementen (opmerking nr. 33).

Dit wordt toegelicht bij artikel 43.

- De CBPL vraagt artikel 43, §3, grondig te herwerken om te verduidelijken welke gegevens de NADO in het kader van dit artikel kan registreren en voor welke doeleinden deze kunnen aangewend worden (opmerking nr. 36).

Artikel 43, §3, van het voorontwerp van decreet werd opgesplitst en verduidelijkt in artikel 43 en 48 van het ontwerp van decreet.

- De CBPL verzoekt om voor de inwerkingtreding de oefening te maken welke uitvoeringsbesluiten behouden blijven en welke worden opgeheven (opmerking nr. 39).

Het ontwerp van decreet zal na goedkeuring pas in werking treden op het moment dat het uitvoeringsbesluit – dat zal verduidelijken welke uitvoeringsbesluiten behouden blijven en welke worden opgeheven – in werking zal treden.

3.2. *Advies nr. 50.72313 van de Raad van State*

De minister deelt mee dat het overeenkomstig bovenstaande opmerkingen vanwege de CPBL aangepaste voorontwerp van decreet, op 9 december 2011 bezorgd werd aan de Raad van State, die op 17 januari 2012 zijn advies uitbracht. De minister vermeldt enkele opmerkingen en het gevolg dat hieraan werd gegeven.

- Artikel 7, derde lid, dient te worden aangepast gezien de decreetgever geen normen bindend kan opleggen waarvan de inhoud nog niet is gekend (opmerking nr. 4).

Artikel 7, derde lid, werd geschrapt. De essentie van de huidige Code en Internationale Standaarden van het WADA is overgenomen in het decreet, en meer gedetailleerde bepalingen zullen opgenomen worden in het uitvoeringsbesluit. Ook in verschillende andere artikelen (artikelen 3, 4°; 10, vijfde lid; 10, zesde lid; 18, eerste lid; 21, §1, tweede lid; 24, §1, tweede lid; 48, §2) werd daarom de verwijzing naar de Code en de Standaarden vervangen door een bepaling die stelt dat de regering ter zake de nadere regels vaststelt. Als de Code of Internationale Standaarden op essentiële punten gewijzigd worden, zal het decreet (en/of de uitvoeringsbesluiten) opnieuw dienen aangepast te worden. Gevolg gevend aan deze opmerking van de Raad werd ook in artikel 2, 23° (juncto 9), de verwijzing naar de UNESCO-conventie en het WADA vervangen door een bepaling die stelt dat de lijst met verboden stoffen en verboden methoden, zoals bedoeld in artikel 9, wordt vastgesteld door de Vlaamse Regering.

- Artikel 21, §1, moet aangepast worden om duidelijker te maken welke de juiste inhoud is van de rechten en plichten op het vlak van verblijfsgegevens (opmerking nr. 5).

Artikel 21, §1, is uitgebreid met de lijst van gegevens die de elitesporters van categorie A verplicht moeten opgeven. Het uitvoeringsbesluit zal conform artikel 7, tweede lid, van het ontwerp van decreet en conform de Internationale Standaarden, de procedure verduidelijken die gevolgd wordt ingeval ze deze verplichting niet naleven.

- De verplichting tot het meedelen van verblijfsgegevens lijkt te berusten op een redelijke verantwoording en lijkt geen onevenredige aantasting in te houden van het recht op privéleven van de betrokkenen (opmerking nr. 6).

In navolging van het gunstig advies van de Privacycommissie, heeft de Raad van State dus evenmin problemen met het whereaboutsysteem.

- Het verdient aanbeveling om te bepalen dat de verwerking van persoonsgegevens met betrekking tot de gezondheid van sporters, gebeurt onder verantwoordelijkheid van een gezondheidswerker (opmerking nr. 7).

Artikel 48, §1, bepaalt nu dat medische gegevens worden verwerkt onder verantwoordelijkheid van een arts.

- Het ontwerp van decreet lijkt geen bepalingen te bevatten die zich ertegen verzetten dat elitesporters hun recht op toegang tot een rechter kunnen uitoefenen. Het is aan de sportverenigingen om ervoor te zorgen dat de tuchtprocedure de toets van artikel 6, eerste lid, van het EVRM kan doorstaan (opmerking nr. 8.1).

Dit strookt met de filosofie van het decreet: de responsabilisering van de sportverenigingen voor de dopingpraktijken van elitesporters.

- Voor niet-elitesporters wordt het recht op toegang tot een rechter gewaarborgd (opmerking nr. 8.3).

Dit strookt met de filosofie van het decreet: de Vlaamse Gemeenschap neemt zijn verantwoordelijkheid voor sporters die niet onder de WADA-code vallen.

- Het verdient aanbeveling om de terminologie van het decreet af te stemmen met die van het samenwerkingsakkoord (opmerkingen nr. 9 en 10).

De definities van ‘sporter’, ‘begeleider’ en ‘sportactiviteit’ zijn aangepast aan het samenwerkingsakkoord.

- De delegatie aan de Vlaamse Regering in artikel 5, derde lid, is in te vage en algemene bewoordingen gesteld (opmerking nr. 11).

De delegatie in artikel 5 is meer gespecificeerd.

- De Raad suggereert een herformulering van artikel 7, tweede lid (opmerking nr. 12).

De suggestie van de Raad van State werd verwerkt in artikel 7, tweede lid.

- In artikel 10, laatste lid, moeten de woorden “binnen een redelijke termijn” worden weggelaten (opmerking nr. 13).

Dit is gebeurd.

- De Raad suggereert een herformulering van artikel 19, §3 (opmerking nr. 14).

De suggestie van de Raad werd verwerkt in artikel 19, §3.

- De Raad stelt voor om sporters die naar hogere categorieën worden getransfereerd, niet op te nemen in de definitie van deze categorie (opmerking nr. 15.1).

Artikel 20 werd aangepast.

- Enkel dankzij een strikte interpretatie kan de toepassing van de verplichting inzake verblijfsgegevens op niet-elitesporters, verenigbaar worden geacht met het recht op eerbiediging van het privéleven (opmerking nr. 15.2).

De toelichting bij artikel 20 werd aangepast om nog sterker de nadruk te leggen op de nood aan strikte interpretatie van deze regel.

De grenzen van de mogelijke duur van uitsluiting moeten in het decreet worden opgenomen, alsmede de mogelijkheid en maat van verkorting ervan, en de gevallen waarin een waarschuwing of een berisping kan worden uitgesproken (opmerking nr. 16).

Artikel 42, §1, werd overeenkomstig aangepast.

- In zoverre de algemene machtiging voorzien in artikel 71 betrekking heeft op de opheffing, aanvulling, wijziging of vervanging van decretale bepalingen, is ze niet aanvaardbaar, minstens niet in zoverre die bepalingen betrekking hebben op inmengingen in het recht op bescherming van de persoonlijke levenssfeer, of op het opleggen van administratieve sancties die een strafrechtelijk karakter kunnen hebben (opmerking nr. 17).

Dit artikel werd aangepast in het artikel 72 zodat dergelijke maatregelen voor advies moeten voorgelegd worden aan de Privacycommissie en binnen de zes maanden decretaal moeten bekrachtigd worden, bij gebreke waarvan ze ophouden uitwerking te hebben.

4. Principiële vernieuwingen van het ontwerp van decreet

4.1. *Verfijning van de regeling betreffende de mededeling van de verblijfsgegevens*

De minister deelt mee dat één van de twee belangrijkste principiële vernieuwingen bestaat uit een verfijning van de regeling betreffende de mededeling van verblijfsgegevens. Slechts een beperkte categorie van elitesporters dient de gedetailleerde whereabouts in te vullen, en er wordt een onderverdeling gemaakt tussen categorie A, B, C en D.

In het decreet van 2007 werd de verplichting inzake de mededeling van gedetailleerde verblijfsgegevens opgelegd aan alle elitesporters die, ongeacht hun nationaliteit, hun woonplaats hadden binnen de territoriale grenzen van de bevoegdheidsomschrijving van de Vlaamse Gemeenschap.

Deze regeling werd evenwel als ‘te breed’ ervaren door de sportverenigingen en de betrokken elitesporters. Aan bepaalde elitesporters werd meer informatie gevraagd dan strikt nodig was om hen op een doeltreffende wijze buiten competitie te controleren. Andere elitesporters dienden informatie in te geven, terwijl het in hun sport objectief gezien geen zin heeft om zich buiten competitie te doperen.

Het huidige ontwerp van decreet strekt ertoe om een aangepast proportioneel en evenredig stelsel van verplichte mededeling van verblijfsgegevens in te stellen, in overeenstemming met het nieuwe samenwerkingsakkoord, teneinde de inmenging in de privacy van de elitesporters te beperken tot datgene wat volstrekt noodzakelijk is.

De elitesporters zullen worden ingedeeld in vier categorieën: A, B, C en D, waarbij de onderverdeling gebaseerd is op enerzijds de dopinggevoeligheid van de sporttakken op basis van een risicoanalyse verricht en gecoördineerd door het BOIC en anderzijds op het feit of de plaatsen waar de sporters trainen al dan niet gemakkelijk te lokaliseren zijn:

- categorie A: sporters zijn onderworpen aan alle vereisten inzake verblijfsgegevens. Dit is een terugschroefing van bijna 700 (onder het decreet van 2007) naar 170;
- categorieën B en C: (B) voor individuele sporten en (C) voor ploegsporten waarvan de sporters aan minder strenge vereisten inzake verblijfsgegevens onderworpen zijn omdat zij gemakkelijker te lokaliseren zijn;
- categorie D waarvan de sporters aan geen enkele vereiste inzake verblijfsgegevens onderworpen zijn, omwille van het lage risico op doping buiten competitie en omdat ze geen deel uitmaken van een doelgroep, terwijl ze toch onderworpen zijn aan de verplichtingen inzake de toestemming wegens therapeutische noodzaak.

In geval elitesporters van categorie B of C in gebreke blijven om hun verplichtingen na te leven, kunnen ze tijdelijk gerangschikt worden in een hogere categorie (met dus strengere verplichtingen).

Belangrijk is dat de NADO verplicht is om de elitesporters die verblijfsgegevens dienen mee te delen, daarvan in kennis te stellen.

4.2. *Disciplinaire procedures en sancties*

De minister deelt mee dat de organisatie van tuchtprocedures voor elitesporters volledig wordt overgelaten aan de sportverenigingen. Sportverenigingen en sportfederaties wor-

den dus verder geresponsabiliseerd met betrekking tot dopingtuchtrecht, zoals bij vorige besprekingen gevraagd door de commissieleden.

Waar in het decreet van 2007 nog een passieve beleidscontrole werd uitgebouwd door de Vlaamse Regering met een uitgebreide lijst van erkenningsvoorwaarden, wordt in het ontwerp van decreet geopteerd om de interne organisatie van tuchtprocedures betreffende de dopingpraktijken gepleegd door elitesporters, zonder bijkomende erkenningsvoorwaarden, volledig over te laten aan de sportverenigingen.

Voor de elitesporters staat tegen de disciplinaire beslissingen van hun sportvereniging daarbij hoger beroep open bij het TAS.

De mogelijkheid om binnen de Vlaamse sportfederaties ook te voorzien in een eigen beroepsprocedure blijft bestaan, maar wordt overgelaten aan de sportfederaties zelf. Om juridisch-technische redenen, die uitvoerig staan uitgelegd in de memorie van toelichting, is het niet wenselijk deze verplichting op te nemen in het decreet.

5. Conclusie

De minister benadrukt dat met voorliggend decreet een stap in de goede richting werd gezet naar een betere en meer efficiënte dopingbestrijding in Vlaanderen. Hij heeft hierbij rekening gehouden met opmerkingen van commissieleden, commentaren van sportverenigingen, sportfederaties en atleten, met de opmerkingen van de Raad van State en van de Commissie ter Bescherming van de Persoonlijke Levenssfeer, met deze van de andere gemeenschappen en vooral ook met het WADA, waarmee in een goede verstandhouding regelmatig contact werd gehouden.

De minister hoopt op een vruchtbare bespreking in de commissie en de plenaire vergadering. Intussen worden de uitvoeringsbesluiten voorbereid zodat de nieuwe regeling hopelijk nog in 2012 kan worden toegepast. In 2013 zal dan werk worden gemaakt van de herwerking van de overige bepalingen van het decreet op het medisch en ethisch verantwoord sporten, zodat ook dat luik overeenkomstig de beleidsnota gerealiseerd zal zijn.

II. VERZOEK VOOR HET ORGANISEREN VAN EEN HOORZITTING

Een aantal commissieleden wijst op de ingewikkelde juridische materie die verbonden is met de preventie en bestrijding van doping in de sport. Bovendien zijn de gevolgen van een eventuele sanctie voor de betrokken sporters zeer groot. Daarom is het belangrijk om via een hoorzitting het standpunt in te winnen van enkele deskundigen.

Na intern overleg besluit de commissie om op 3 mei 2012 een hoorzitting te organiseren met de heer Bart Vanreusel, voorzitter van de Vlaamse Sportraad, mevrouw Geraldine Mattens, algemeen en juridisch directeur van de VSF, en de heer Dimitri Dedecker, jurist bij het advocatenkantoor De Bock & Baluwé (*Parl. St.* VI. Parl. 2011-12, nr. 1554/3).

III. ALGEMENE BESPREKING

1. Opmerkingen van de heer Johan Deckmyn

De heer *Johan Deckmyn* is tevreden dat er eindelijk een nieuw ontwerp van decreet is dat de dopingregeling in overeenstemming brengt met het nieuwe samenwerkingsakkoord tussen de gemeenschappen en met de internationale normen.

Toch blijven er, zeker na de hoorzitting, nog een aantal vragen. Daar werd immers gezegd dat het ontwerp van decreet aanleiding kan geven tot juridische spitstechnologie. Voorts blijft er nog heel wat voorbehoud bestaan over de verplichte mededeling van de verblijfsgegevens van de sporters en de onderverdeling van sporters in ABCD-categorieën. De

Raad van State stelt dan weer in vraag of de passages die de WADA-regels omzetten, wel duidelijk genoeg de rechten en plichten definiëren. In de hoorzitting werd ook gezegd dat de definities van sportactiviteiten en van sporter veel te ruim zijn.

Het ontwerp van decreet brengt het aantal elitesporters terug van 700 naar 150 door de sporters onder te verdelen in verschillende categorieën. Dat heeft uiteraard gevolgen voor de whereabouts. Maar de onderverdeling in categorieën lijkt arbitrair. Het lid stelt ook vraagtekens bij de voorwaarden waaronder sporters in een strengere categorie geplaatst worden en hun verweermogelijkheden ertegen. De heer Deckmyn is het er wel mee eens dat recreatieve sporters onder de nieuwe reglementering vallen. Doping tiert welig bij de recreatieve sporters, bijvoorbeeld de bodybuilders. Het kan echter niet zo zijn dat een recreatieve sporter dubbel gestraft wordt. Kortom, de regeling moet ruimer gelden dan enkel voor de elitesporters, uiteraard met verschillende gradaties voor verplichtingen en controle.

De heer Deckmyn deelt de kritiek van mevrouw Werbrouck dat de Vlaamse Sportraad, ondanks de toezegging dat wel te doen, toch geen werkgroep oprichtte om zijn advies met bijkomende elementen te stofferen. Bijkomende informatie zou de parlementsleden geholpen hebben om het ontwerp van decreet beter te beoordelen en eventueel amendementen op te stellen.

De heer Deckmyn besluit dat het ontwerp van decreet momenteel nog te veel vraagtekens oproept, wat de weg naar rechtsgeschillen opent. De toepassing ervan moet op de voet worden gevolgd en zo nodig moet er snel worden bijgestuurd. Wellicht zal er ook een snelle evaluatie nodig zijn van de concrete werking van het ontwerp van decreet in het sportveld.

2. Opmerkingen van de heer Kris Van Dijck

De heer *Kris Van Dijck* looft de grondige voorbereiding van het ontwerp van decreet, in overleg met het parlement, de meerderheidspartijen en de sportwereld zelf. Nochtans was de druk groot om in 2009, na de incidenten over de whereabouts van de topsporters Malisse en Wickmayer, de regeling snel te veranderen. Daarbij kwam nog dat er eerst voor gezorgd moest worden dat in de drie gemeenschappen van de Belgische federatie dezelfde regels golden. De Vlaamse Gemeenschap heeft in de onderhandelingen over het samenwerkingsakkoord het initiatief genomen.

Een andere belangrijke verwezenlijking is de verfijning van de whereabouts. De onderverdeling in vier categorieën is een goede zaak. Daardoor moeten nog slechts 170 echte topsporters gedetailleerde whereabouts indienen. Voordien waren er dat 700. Beoefenaars van minder dopinggevoelige sporten of sporters die gemakkelijk te lokaliseren zijn, hoeven immers niet in de strengste categorie te zitten. Als sporters uit de B- of C-categorie daarentegen in gebreke blijven, worden ze tijdelijk ondergebracht in de strengere A-categorie. De spreker vergelijkt dat met een baldadige leerling die vooraan moet zitten zodat de leerkracht hem goed in het oog kan houden. N-VA is voorts tevreden dat de sportverenigingen en de sportfederaties mee verantwoordelijk worden voor het dopingtuchtrecht. Zo creëert het ontwerp van decreet het juiste evenwicht tussen opleggen en delegeren. Tot slot wijst de heer Van Dijck erop dat alle fracties aangedrongen hebben op een nieuw regelgevend kader. Dit ontwerp van decreet zorgt voor duidelijkheid en transparantie.

3. Opmerkingen van mevrouw Ulla Werbrouck

Mevrouw *Ulla Werbrouck* ziet het ontwerp van decreet als het aangewezen middel om tegemoet te komen aan de opmerkingen die werden gemaakt in het arrest van de Raad van State in de zaak Wickmayer en Malisse. Een Antidopingdecreet is belangrijk en het lid was dan ook blij met de zinvolle hoorzitting van 3 mei. De voorbereidingen hebben

inderdaad tijd gevraagd, maar het is jammer dat de parlementsleden weinig tijd kregen om de bespreking in de commissie van het ontwerp van decreet voor te bereiden. Samen met de minister is mevrouw Werbrouck voor een krachtadig antidopingbeleid en een nultolerantie, maar enkel als de rechten en plichten van iedereen duidelijk zijn afgebakend.

Vlaanderen heeft eerder gekozen om bij de omzetting van de WADA-principes een onderscheid te maken tussen een breedtesporter en een elitesporter, waarbij de federaties verantwoordelijk worden voor de disciplinaire vervolging van de elitesporters. Het ontwerp van decreet drijft die werkwijze, gebaseerd op de vrijheid van vereniging, verder door. Mevrouw Werbrouck vermoedt dat men op deze wijze de Raad van State buitenspel wil zetten.

Om efficiënt te zijn, moet dopinggebruik ook gecontroleerd worden buiten de competitie. Om die reden zijn de whereabouts ingevoerd. Maar de dopingjagers nemen hun taak al te serieus als ze controleren tijdens huwelijksfeesten, tijdens besprekingen van begrafenissen, tussen twee finales door enzovoort. De huidige Vlaamse whereabouts zijn streng, zelfs te streng volgens WADA, dat erop wijst dat whereabouts vooral bedoeld zijn voor atleten die verdacht zijn van dopinggebruik, atleten na een blessure en voor atleten in dopinggevoelige sporten. Mevrouw Werbrouck pleit al sinds het begin van deze legislatuur voor het verminderen van het aantal whereaboutsplichtige atleten en het beperken van de administratieve verplichtingen.

In vergelijking met andere landen, met uitzondering van Italië, heeft Vlaanderen relatief veel sporters die whereabouts moeten invullen. Dat er zoveel sporters aan onderhevig zijn, geeft problemen met de privacy. Sowieso schenden de whereabouts de privacy, maar dat kan legitiem zijn als de inmenging bij wet geregeld is, als ze noodzakelijk is in een democratische samenleving en een legitiem doel nastreeft. Omdat aan de twee andere voorwaarden voldaan is, is de kwestie dus vooral of de whereabouts noodzakelijk zijn in een democratische samenleving. Opmerkelijk en volgens mevrouw Werbrouck zelfs bedenkelijk, is dat de Privacycommissie geen bezwaren geuit heeft tegen de whereabouts.

Een masterproef over privacybescherming in de strijd tegen doping betitelt drie aspecten van de whereabouts als kennelijk onredelijk. Vooreerst dat de verblijfsgegevens drie maanden op voorhand moeten worden meegedeeld. Vervolgens dat de verblijfplaats, het wedstrijd- en trainingschema maar ook de plaats waar de sporter zich bevindt, moet worden aangegeven. Tot slot het 60 minuten durende tijdslot voor drie komende maanden. Volgens de auteur zouden onaangekondigde dopingcontroles op een minder nadelige wijze kunnen worden gerealiseerd. De spreker besluit hieruit dat de whereabouts een schending zijn van het recht op privacy zoals gewaarborgd in artikel 8 van het EVRM, zeker omdat sommige controles gebeuren tijdens de vrije tijd van de sporter, in vakantieperiodes, thuis of bij vrienden.

Mevrouw Werbrouck is voorstander van een geharmoniseerd antidopingbeleid en heeft om die reden het samenwerkingsakkoord goedgekeurd. Nochtans zijn er nog enkele minpunten. Het is zeker goed dat door de invoering van de categorieën het aantal sporters dat whereaboutsplichtig is, afneemt van 700 tot 170. Nochtans moeten ook sporters uit categorieën B en C, een 500-tal, verantwoording afleggen onder de vorm van weliswaar minder strikte whereabouts. Dat zijn er nog steeds te veel. Daarbij komt nog dat het piramidesysteem ingewikkeld is. Waarom heeft Vlaanderen geen voorbeeld genomen aan Nederland, waar slechts 450 sporters hun whereabouts moeten invullen en de controlegroep samengesteld is uit atleten die van het nationale Olympisch Comité een elitestatus gekregen hebben en diegenen die verdacht worden van dopinggebruik. WADA vraagt ook geen subcategorieën. Het lid pleit dan ook voor één categorie sporters die whereabouts moeten invullen. Dopingjagers hebben in de meeste andere gevallen geen enkele moeite om de sporters te vinden.

Wat de overplaatsing van een sporter naar de strengere A-categorie betreft, vraagt mevrouw Werbrouck dat het ministerieel besluit daarvoor voldoende duidelijke voorwaarden zal invoeren en dat de sporter in kwestie vooraf gehoord wordt. Mevrouw Werbrouck kondigt aan dat ze een aantal amendementen over dat hoorrecht zal indienen. Daarnaast is het opmerkelijk dat een sporter uit categorie C gestraft kan worden op basis van mogelijk verkeerde informatie van een ploegverantwoordelijke.

De whereabouts invullen vergt flink wat tijd, wat vooral moeilijk is voor amateursporters die geen manager hebben. Nederland vindt daarenboven dat het ADAMS-systeem om de gegevens in te voeren, de privacy van de atleten onvoldoende beschermt, onder meer omdat het systeem onder de Québecse wet valt. De Europese autoriteiten onderzoeken nog of die wet een passend beschermingsniveau biedt voor de verwerking en het vrije verkeer van de persoonsgegevens. Daarenboven heeft een nationaal systeem ook financieel voordeel voor de sporters, die dan niet langer sms'en met verblijfsgegevens naar een Canadees nummer moeten sturen. Het team MVS organiseerde al meerdere sessies over het systeem. Dat is een goed initiatief en dient geregeld herhaald te worden.

Momenteel kan een sporter zijn kwalificatie als elitesporter betwisten voor de disciplinaire commissie van de Vlaamse Gemeenschap. Bij welke instantie zal een sporter voortaan die kwalificatie kunnen betwisten? In de toelichting van artikel 13 staat dat zij dat kunnen doen bij de in artikel 144 van de Grondwet bedoelde hoven en rechtbanken van de rechterlijke macht, terwijl zij dat volgens de toelichting van artikel 23 kunnen doen bij de NADO die in overleg met de sportvereniging een beslissing neemt. Mevrouw Werbrouck vraagt de minister om dit verschil te verduidelijken.

Het ontbreken van een beroepsmogelijkheid in eigen land is een doorn in het oog van mevrouw Werbrouck. Zij verwijst naar haar voorstel van decreet houdende wijziging van het decreet van 13 juli 2007 inzake medisch en ethisch verantwoorde sportbeoefening waarin zij enkele voorstellen formuleerde inzake aanpassing van de regelgeving (*Parl. St. VI. Parl. 2009-10, nr. 281/1*). De minister heeft zich altijd tegenstander getoond van dergelijke procedure omdat ze extra kosten en vertraging veroorzaakt en omdat het TAS uiteindelijk toch zal oordelen over het beroep. Voorts argumenteerde de minister tijdens vorige commissievergaderingen dat een federatie altijd zelf kan beslissen een beroepsprocedure in te stellen. Bij zijn toelichting van voorliggend ontwerp van decreet, gaf de minister een uitgebreide argumentatie waarom een beroepsmogelijkheid in Vlaanderen volgens hem uitgesloten is. In werkelijkheid licht hij enkel toe waarom hij de vrijheid van vereniging laat spelen en waarom hij geen voorwaarden meer oplegt aan de interne disciplinaire procedures en dus de sportfederaties de vrije keuze geeft al dan niet een beroepsprocedure in te stellen. De minister geeft dus geen juridische uitleg, maar een politieke motivatie. Ook de sprekers van de hoorzitting zagen volgens mevrouw Werbrouck geen juridische argumenten tegen een Vlaamse beroepsmogelijkheid (*Parl. St. VI. Parl. 2011-12, nr. 1554/3*).

WADA laat de landen de vrijheid om een beroepsmogelijkheid in te stellen. Daarbij komt nog dat het WADA niet meer voor elke zaak naar het TAS zal stappen. Een Vlaamse uitspraak in beroep die de onschuld van de sporter aantoonst, zal de beslissing om al dan niet in beroep te gaan allicht beïnvloeden. Dat is in het voordeel van de sporter, want een procedure voor het TAS is zeer duur. De sportfederaties handelen, door geen beroepsprocedure in te stellen, dus niet in het belang van de elitesporters, maar in het belang van hun portemonnee. Mevrouw Werbrouck betreurt dus dat noch de minister in het decreet, noch de federaties in hun reglement, die beroepsprocedure invoeren. Klopt het gerucht dat het VDT de instelling van een beroepsprocedure herbekijkt?

Een erg belangrijke tekortkoming vindt mevrouw Werbrouck het ontbreken van een tegensprekelijk debat over de samenstelling van het administratieve dossier van de sporter. Het ontwerp van decreet verandert dat niet. Nochtans moeten elitesporters het recht hebben om in beroep te gaan tegen een vermeende inbreuk inzake hun whereabouts.

Het ontwerp van decreet voert het biologisch paspoort in Vlaanderen in, waarmee sporters kunnen worden geschorst als ze abnormale bloedwaarden vertonen. Er hoeft dus geen bewijs geleverd te worden van effectief dopinggebruik. Mevrouw Werbrouck is tegen het biologische paspoort gekant omdat het zowel juridisch als wetenschappelijk geen steek houdt en enkel steunt op kansberekening. Dat systeem speelt op willekeurige wijze met de carrière van een topsporter. Ook aangaande dit element kondigt de spreker een amendement aan.

Volgens het nieuwe artikel 24 zal de disciplinaire procedure ingesteld moeten worden binnen de acht jaar na de vaststelling van de dopingpraktijk, voorheen was dat na het moment dat de overtreding is gepleegd. De heer Dedecker wees er tijdens de hoorzitting op dat dopinggebruik daardoor in de praktijk niet meer verjaart. Mevrouw Werbrouck zal via een amendement vragen om de bestaande regelgeving wat dit betreft te behouden.

De Vlaamse dopingregeling is een van de strengste ter wereld omdat ze geldt voor elke sporter, omdat de straffen zwaarder zijn en omdat naast de disciplinaire ook een strafrechtelijke vervolging mogelijk is. Elke sporter, ook de recreatieve sporter die niet aan competitie deelneemt en niet aangesloten is bij een vereniging, kan gecontroleerd en veroordeeld worden voor dopinggebruik. Naast de overweging dat die recreatieve sporter medicijnen met verboden producten kan nemen om medische redenen, heeft het geen nut hem te schorsen daar hij toch niet deelneemt aan wedstrijden. Voorts informeert het lid of de dopingcontroleurs de rechten die ze putten uit artikel 19, §2, namelijk de toegang tot lokalen en plaatsen waar sportactiviteiten of voorbereidingen georganiseerd worden en de kleedkamers, ook in het buitenland kunnen uitoefenen. Volgens het Kinderrechtenverdrag kan een minderjarige niet op dezelfde manier gestraft worden als een meerderjarige. Hoe ziet de minister dat?

4. Opmerkingen van de heer Steve D'Hulster

De heer *Steve D'Hulster* vindt dat het voorliggende ontwerp van decreet een goed evenwicht bewaart tussen cleane sport en menselijke aspecten als privacy. Het is geen eindpunt, want sport is in constante evolutie. Het ontwerp van decreet plaatst de dopingcontrole in een internationale context, er is de harmonisering van de Belgische regelgevingen, de reductie van het aantal elitesporters dat whereabouts moet invullen en de invoering van verschillende categorieën elitesporters. Uit de hoorzitting leidt de spreker af dat de VSR en de VSF positief zijn over het ontwerp van decreet. Daarnaast wezen ze op het belang van goede communicatie met sporters en federaties, bijvoorbeeld als de WADA-regelgeving verandert. Het dopingbeleid, intern en internationaal, is immers een juridisch kluwen. Voorts acht de spreker het positief dat de memorie van toelichting aandacht besteedt aan informatie en preventie. Het idee van de minister om ook de commerciële sportorganisaties te betrekken, is interessant en terecht.

De heer Dedecker gaf als laatste spreker tijdens de hoorzitting meer kritiek, maar dan vooral op de internationale regels waarin Vlaanderen geen inspraak heeft. Toch zijn er een aantal aspecten waar Vlaanderen wel iets tegen vermag. Zo kan het ervoor zorgen dat de beroepsprocedure bij het TAS in Zwitserland zo toegankelijk mogelijk is. De categorisering is goed, maar hoe kan Vlaanderen ervoor zorgen dat de procedure waarbij een sporter in een strengere categorie geplaatst wordt, op een goede manier verloopt? Veel zal afhangen van het uitvoeringsbesluit en van de manier waarop de controleurs werken. De dopingcontrole is absoluut nodig maar moet menselijk blijven.

5. Opmerkingen van de heer Paul Delva

De heer *Paul Delva* ziet het ontwerp van decreet als een tweede belangrijke stap na het samenwerkingsakkoord in de aanpassing van het antidopingbeleid. Hij herinnert aan de voorgeschiedenis waarbij Vlaanderen al 20 jaar geleden voorop liep in de dopingbestrij-

ding. De memorie van toelichting biedt een goed overzicht van wat behouden blijft en wat verandert. De minister heeft zich gelukkig niet laten opjagen door incidenten en heeft de nodige tijd genomen. Dat de memorie van toelichting uitgebreid toelicht op welke elementen van het advies van de Raad van State wel en niet is ingegaan, is belangrijk voor de latere interpretatie. De spreker betreurt echter dat het advies van de VSR niet in het basisstuk van het ontwerp van decreet is opgenomen. Het advies is nochtans positief en het betitelt het ontwerp van decreet als juridische spitstechnologie.

De heer Delva is ook erg tevreden dat de rol van de overheid inzake het tuchtrecht voor de elitesporters verder wordt ingeperkt door de uitbreiding van de gecontroleerde zelfregulering van de sportfederaties en dat de regeling voor de mededeling van de verblijfsgegevens wordt verfijnd. Omdat de lijst van de te controleren atleten in Vlaanderen ruimer is dan in de Franse Gemeenschap, stappen talentvolle atleten soms over naar een Waalse federatie. Het lid informeert of met het samenwerkingsakkoord en het ontwerp van decreet dergelijke oneerlijke concurrentie vermeden wordt.

Het debat is inderdaad niet afgesloten bij de goedkeuring van het ontwerp van decreet, getuige de juridische bedenkingen die tijdens de hoorzitting werden gemaakt. Ook het advies van de Raad van State biedt stof voor verder debat. Zo is er de kwestie of de straffen in verhouding staan tot de fout. De minimumstraf voor een administratieve fout met de whereabouts is bijvoorbeeld al een schorsing. Voorts moeten de mogelijkheden voor een Vlaamse of Belgische beroepsprocedure verder worden onderzocht. De procedure bij het TAS is duur en complex, in een vreemde taal en in een vreemd rechtssysteem.

Door de schrapping van de dopingartikelen in het decreet van 2007 inzake medisch en ethisch verantwoorde sportbeoefening, wordt dat decreet onleesbaar. De spreker informeert wanneer dat decreet herzien wordt zoals aangekondigd in het advies van de Vlaamse Sportraad. Een goede regelgeving is immers belangrijk voor de niet-professionele of breedtesporter. De heer Delva hoopt dat medisch en ethisch verantwoorde sportbeoefening en dan vooral de preventieaspecten meer aandacht zullen krijgen. Tot nog toe ging er immers veel aandacht van de overheid en de sportfederaties naar het antidopingdeel van dit decreet.

De heer Delva stelt vast dat de sportsector tevreden is over dit ontwerp van decreet. Hij hoopt samen met de sportsector op een snelle uitvoering. De nieuwe dopingregels moeten leiden tot een sluitende dopingcontrole gekoppeld aan een respectvolle behandeling van de sporters, minder administratieve lasten en juridische procedures. Ook de Vlaamse Sportraad waarschuwt voor een toename van procedurefouten en vraagt om de atleten en federaties geregeld en goed te informeren.

6. Opmerkingen van de heer Peter Gysbrechts

De heer *Peter Gysbrechts* verwijst naar de voorstellen die hij reeds eerder formuleerde om de regels inzake dopingvrije sport en inzake medisch en ethisch verantwoorde sportbeoefening aan te passen. Het betreft het voorstel van decreet houdende wijziging van het decreet van 13 juli 2007 inzake medisch en ethisch verantwoorde sportbeoefening (*Parl. St. VI. Parl. 2009-10, nr. 243/1*) en het voorstel van resolutie betreffende het Vlaams beleid voor een dopingvrije sport (*Parl. St. VI. Parl. 2009-10, nr. 244/1*).

De belangrijkste elementen uit het voorliggende ontwerp van decreet zijn voor de heer Gysbrechts de gewijzigde verblijfsregeling en het feit dat de sportfederaties het tuchtrecht voor elitesporters blijven uitoefenen, terwijl de overheid er een passieve beleidscontrole op uitoefent. De verblijfsregeling is uitgebreid besproken bij de goedkeuring van het samenwerkingsakkoord met de andere gemeenschappen. De spreker is het daarmee eens, het is immers niet nuttig alle sporters uitgebreid te controleren. Zo vergt het een andere aanpak als een atleet individueel of in ploegverband sport. De wijzigingen in het ontwerp van

decreet lijken binnen de krijtlijnen van de WADA-code te blijven. Maar natuurlijk geven enkele aspecten voer voor discussie.

Het huidige tuchtrecht blijft grotendeels gelden. Het ontwerp van decreet gaat verder en wil elitesportfederaties nog meer vrijheid geven en de beleidscontrole passiever maken om te vermijden dat de beslissing van een disciplinair orgaan van een sportfederatie door de Raad van State vernietigd kan worden. Dopinggebruik is niet beperkt tot de professionele sportwereld, maar tiert ook welig in enkele vormen van recreatieve sporten. Om die reden is het WADA opgericht waarin de sportwereld zijn verantwoordelijkheid neemt, samen met de nationale overheden. Het publiek verwacht terecht een eerlijke competitie. Heel wat jongeren spiegelen zich ook aan topsporters. Als het lijkt alsof dopinggebruik onlosmakelijk verbonden is met topsport zou dat enorme gevolgen hebben. Dat neemt niet weg dat er enorme economische belangen met topsport gemoeid zijn. Daarom is het belangrijk om de sportbewegingen te betrekken bij de dopingstrijd. Als de overheid de voeling met de sportwereld verliest, dreigen sommige sporten aan het dopingspook ten onder te gaan.

De heer Gysbrechts steunt de belangrijkste principes waarop het ontwerp van decreet is gestoeld. Ook ten tijde van de heisa over de verblijfsbewijzen van de topsporters Wickmayer en Malisse heeft zijn fractie vastgehouden aan een strikt respect voor de WADA-code. De nieuwe verblijfsregeling kan op zijn goedkeuring rekenen. Het doorspelen van verblijfsgegevens is nodig voor een efficiënte dopingcontrole, maar dat betekent niet dat alle elitesporters aan de strengste administratieve verplichtingen moeten worden onderworpen. De hoorzitting heeft niet alleen een en ander verduidelijkt, maar ook nieuwe vragen opgeworpen. Het klopt dat de parlementsleden de werking van dit ontwerp van decreet in de praktijk snel moeten beoordelen. De toetsing aan de praktijk zal ongetwijfeld nieuwe problemen genereren.

De hoorzitting leerde ook dat de WADA-code enkele zwakke punten heeft op het vlak van privacy, proportionaliteit van straffen en van bewijslast, en respecteren van de rechten van de verdediging. De minister gaf zijn mening over de Vlaamse beroepsprocedure, over de communicatie tussen het team medisch verantwoord sporten en de federaties, over WADA-conformiteit enzovoort. Maar er blijven toch nog heel wat vragen open. De heer Gysbrechts wil vermijden dat Vlaamse sporters enkel bij het TAS in beroep kunnen gaan. Dat is een dure, tijdrovende procedure die extra nadelig kan zijn voor de carrière van de sporter omdat hij intussen niet kan deelnemen aan wedstrijden. Daarenboven is de procedure moeilijker toegankelijk voor sporters die minder verdienen, bijvoorbeeld uit minder mediagenieke disciplines. Om die reden zal de heer Gysbrechts enkele amendementen ter invoering van een eenvoudiger procedure mee ondertekenen.

7. Opmerkingen van de heer Bart Caron

De heer *Bart Caron* verwijst naar zijn voorstel van decreet waarin hij voorstellen formuleerde betreffende de aanpassing van de reglementering inzake medisch en ethisch verantwoord sporten. Hij vindt het ontwerp van decreet onwaarschijnlijk complex. Toch is het een belangrijke stap voorwaarts, al zijn er enkele mindere aspecten, vaak ten gevolge van de omzetting van de WADA-code. Hij feliciteert de minister met het samenwerkingsakkoord tussen de gemeenschappen dat met het ontwerp van decreet geïmplementeerd wordt. De verblijfsregeling, de rol van de disciplinaire commissie en de disciplinaire raad, de plaats en de verantwoordelijkheid van de sportverenigingen worden verduidelijkt.

Toch is het spijtig dat de straf niet altijd in verhouding staat tot de overtreding. Volgens artikel 42 van het ontwerp van decreet kan de uitsluiting maximaal levenslang zijn. Dat is buiten proportie, want een topsportcarrière is beperkt tot enkele jaren. Een schorsing van een paar jaar maakt een hemelsbreed verschil. Vooral als de beschuldiging niet sluitend bewezen is. De spreker is gewonnen voor een cleane sport, maar dat mag niet leiden tot beknotting van de rechten van de verdediging. Het vermoeden van onschuld moet ook in de topsport overeind blijven. De spreker kan zich niet van de indruk ontdoen dat de grote

sportorganisatoren of internationale federaties vaak zichzelf belangrijker achten dan de sporters. Dat is geen goede evolutie. Vlaanderen kan er autonoom niets aan doen, maar moet er wel attent voor zijn binnen de internationale gemeenschap.

Beroep instellen bij het TAS is voor vele sporters onhaalbaar en onbetaalbaar. Hoewel hij het amendement van mevrouw Werbrouck daarover mee zal ondertekenen, is de heer Caron niet zeker of de overheid de sportfederaties moet verplichten om zelf een beroeps-procedure in te stellen. Hij wil de federaties niet op kosten jagen. Als Vlaanderen anderzijds over een goed functionerende procedure in tweede aanleg zou beschikken, zou het TAS slechts in uitzonderlijke gevallen worden ingeschakeld. Vanuit het oogpunt van de sporter concludeert hij dus dat het parlement de federaties toch zou moeten verplichten om een beroepsmogelijkheid te creëren.

De heer Caron wijst op de belangrijke opmerking van de heer Vanreusel dat moet nagedacht worden over de rol van de commerciële sector in de dopingbestrijding. De overheid – en dus de belastingbetaler – betaalt immers de rekening van misbruiken waar de commerciële sector mee de oorzaak van is. De lusten zijn voor de commerciële sector, de lasten voor de overheid. Dat is niet correct. Dopingcontrole is van een andere orde dan de basisgezondheid waar de samenleving terecht voor betaalt. De spreker geeft enkele voorbeelden van de excessen in de sport, onder meer de hoge lonen van sommige voetballers of wielrenners, en de exuberante eisen die internationale sportfederaties aan landen stellen om een Europees of wereldkampioenschap te organiseren. Wou Vlaanderen het wereldkampioenschap voetbal in de wacht slepen, moest het bijvoorbeeld het auteursrechtelijke toezicht organiseren opdat de FIFA-bonzen met de auteursrechtelijke verdiensten zouden kunnen gaan lopen?

De heer Caron meent dat de heer Dedecker tijdens de hoorzitting enkele evidenties terecht in vraag heeft gesteld. De dopingcontrole van de recreatieve sporter is daar een van. Als een recreatieve sporter bepaalde medicijnen neemt en meetraint met een club, kan hij betrapt worden op een verboden stof. Het dopinggebruik bij bodybuilders is van een andere orde en is berucht. Maar de overheid verbiedt mensen toch ook niet om te roken of alcohol te drinken. Een andere overweging is of de kostprijs van een doorgedreven controle opweegt tegen het resultaat. Dat neemt niet weg dat ethische en gezondheidsdoelstellingen belangrijk zijn. Ook in kleinere wedstrijden, waar het prijzengeld beperkt is, slikken mensen stimulerende middelen om te kunnen winnen. De veelheid van problemen en de beperktheid van de middelen pleit voor een goede prioriteitenbepaling.

8. Antwoord van de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport

Voor minister *Philippe Muyters* tonen de vele en lange uiteenzettingen aan hoe belangrijk het Antidopingdecreet is. Om drie redenen is het onmogelijk juridische spitstechnologie te vermijden: de internationalisering van de dopingbestrijding met de WADA-code, een gedifferentieerde regeling en een Belgische harmonisatie. De laatste twee aspecten kwamen er op vraag van het Vlaams Parlement. Het heeft de minister meer dan een jaar gekost om een samenwerkingsakkoord tussen de gemeenschappen te sluiten. Nu hebben sporters er geen voordeel meer bij om in een andere gemeenschap tot een federatie toe te treden. Het samenwerkingsakkoord is trouwens unaniem goedgekeurd in het Vlaams Parlement. Ook de rechterlijke uitspraken over de huidige regeling en het advies van de Raad van State verhogen de complexiteit.

Het ontwerp van decreet sluit een procedure van tweede aanleg helemaal niet uit. Of het decreetaal verplicht kan worden, daar kan men over discussiëren, maar dat is volgens de minister niet wenselijk. Immers, als de decreetgever die verplichting oplegt, opent dit de discussie of dit beroepsorgaan aanzien wordt als een administratieve overheid. Dat geeft de Raad van State dan automatisch de mogelijkheid zich daarover uit te spreken. De WADA-code zegt echter dat het TAS de hoogste instantie is. Door die verplichting zou de

Vlaamse regeling dus niet meer conform zijn aan de WADA-code. De minister probeert die juridische discussie en eventueel bijkomende juridische procedures te vermijden.

Tot voor kort ging WADA voor elke nationale uitspraak in beroep bij het TAS. Zo wou de organisatie ervoor zorgen dat wereldwijd alle sporters op gelijke wijze berecht werden. De minister heeft de indruk dat er een koerswijziging op til is en dat WADA, onder meer wegens de hoge kosten, niet elke keer in beroep meer zal gaan. De VSF neigt daardoor ook meer naar het instellen van een Vlaamse beroepsmogelijkheid. Zo lang WADA echter automatisch in beroep gaat, verhoogt dat alleen de kostprijs. De minister wil de federaties die verantwoordelijkheid echter niet ontnemen. Het ontwerp van decreet laat hen immers de mogelijkheid een eigen beroepsprocedure in te stellen. Een goed sportbeleid vergt sterke partners en die zijn er enkel als ze verantwoordelijkheid krijgen.

De minister wil best discuten over de onderdelen van de verblijfsregeling, maar die kunnen pas aangepast worden als de WADA-code verandert. Anders kan Vlaanderen geen internationale toernooien meer organiseren, noch kunnen zijn sporters deelnemen aan internationale wedstrijden. Ook de wijziging aan artikel 24 over de ingang van de acht jaar verjaringstermijn is een aanpassing aan de WADA-code. Hetzelfde geldt voor de strafmaat. De minister is het ermee eens dat de straffen niet altijd in verhouding staan tot het vergrijp. Hij zal zijn invloed aanwenden om dat bij de volgende herziening van de WADA-code proberen te wijzigen. De minister had eerder in een voorontwerp van decreet een opening gelaten om de strafmaat aan te passen, maar na opmerkingen van WADA heeft de minister die passage opnieuw gewijzigd.

De opmerkingen van mevrouw Werbrouck over de indeling van de sporters in ABCD-categorieën verbazen de minister. Haar fractie heeft immers het samenwerkingsakkoord mee goedgekeurd waarvan de indeling in klassen een essentieel onderdeel is. Voor de minister zorgt de nieuwe Vlaamse regeling voor een beter evenwicht dan in Nederland tussen administratieve eenvoud en maximale dopingcontrole, ook buiten wedstrijden. De regeling zorgt ervoor dat de sporters waarvoor de kans op doping het grootst is, het strengst gecontroleerd kunnen worden. Het is trouwens onmogelijk om een onderscheid te maken tussen amateur- en professionele sporters, want de beslissende factoren zijn het niveau en de aard van de sportbeoefening. Ter ondersteuning van de regeling citeert de minister de Vlaamse Sportraad die stelt dat het ontwerp van decreet de regeling up-to-date brengt, de sportsector steunt en de voorsprong van Vlaanderen op vlak van dopingcontrole veilig stelt. Andere landen en zelfs WADA zijn geïnteresseerd in deze regeling.

De minister verwijst naar de tussenkomst van de heer Bart Caron in verband met het gebruik van een gewone neusspray in sportverband. Een neusspray staat niet op de lijst van verboden middelen buiten wedstrijden. Binnen wedstrijdverband is het echter een verboden product.

Het decreet is van toepassing in de Vlaamse Gemeenschap, niet daarbuiten. In afspraak met het betrokken NADO kan Vlaanderen echter ook in een ander land controleren.

Minderjarige breedtesporters kunnen geen administratieve geldboete krijgen.

De minister wijst erop dat min of meer ook de ‘commerciële’ instanties gevat worden door de bepalingen van artikel 4, dat ook slaat op de omkadering van de sporters.

Tot slot stelt de minister dat hij de gevraagde hervorming van de rest van het decreet op het medisch en ethisch verantwoord sporten zeker zal aanvaarden in 2013. Hij hoopt het goedgekeurd te krijgen voor het einde van de regeerperiode. Ook de federaties die geen subsidies krijgen of die niet erkend zijn, zullen in dit decreet voorwaarden opgelegd krijgen.

IV. ARTIKELSGEWIJZE BESPREKING EN STEMMING

Artikel 1 tot en met 14

Deze artikelen worden zonder opmerkingen unaniem aangenomen met 12 stemmen.

Artikel 15

Een amendement nr. 1 van mevrouw Ulla Werbrouck strekt ertoe in §2, op de tweede en derde regel, de zinsnede “via de effecten ervan op het lichaam door middel van het opstellen van het biologisch paspoort van de sporter” te schrappen.

Mevrouw *Ulla Werbrouck* wijst er in de verantwoording op dat er talrijke wetenschappelijke artikels en opiniestukken bestaan die ernstige kritiek uiten op het gebruik van het biologisch paspoort. WADA gaat met het gebruik van het biologisch paspoort in feite nog een stap verder dan het ‘strict liability’-principe, want men veroordeelt sporters die verdacht worden van dopinggebruik, ook al wordt er geen bewijs geleverd van het effectieve gebruik van een verboden substantie. De invoering van het biologisch paspoort kadert in een dergelijke verregaande schending van het vermoeden van onschuld, waarbij sporters worden geschorst omdat zij ‘abnormale’ bloedwaarden vertonen. Mevrouw Werbrouck kant zich tegen het gebruik van dit paspoort, omdat het zowel een juridische als wetenschappelijke aberratie is, gesteund op kansberekening. De indiener vindt dan ook dat het gebruik van een dergelijke methodiek in verregaande mate met de carrière van de topsporter speelt.

Minister *Philippe Muyters* is het hier niet mee eens. Artikel 15 voert enkel de mogelijkheid in om het biologisch paspoort in te voeren. De regering moet de voorwaarden voor het opstellen en opvolgen van het biologisch paspoort nog nader bepalen, en dit conform de Code, de Internationale Standaarden en de Richtlijnen. De uitvoeringsbesluiten moeten zorgen dat de controleurs hun werk kunnen doen, uiteraard met respect voor de rechten van de sporters. De verantwoordelijkheid voor de invoering van het gebruik van het biologisch paspoort ligt echter bij de internationale sportfederaties.

Momenteel maken elf internationale federaties gebruik van biologische paspoorten (waaronder de UCI en de IAAF), en negentien NADO's doen hetzelfde, onder andere Dene-marken, Frankrijk, Duitsland, Noorwegen, het Verenigd Koninkrijk en de Verenigde Staten. Gezien die internationale evoluties, heeft de minister het hanteren van het biologisch paspoort mogelijk gemaakt, en hij wenst deze mogelijkheid te behouden.

Mevrouw *Ulla Werbrouck* deelt mee dat ze haar amendement nr. 1 intrekt. Zij heeft begrip voor de internationale context waarin de minister de mogelijkheid voor het invoeren van het biologisch paspoort niet wenst uit te sluiten. Zij hoopt dat de uitvoeringsbesluiten wat de eventuele invoering van het biologisch paspoort betreft, rekening zullen houden met de algemene rechten en de privacy in het bijzonder van de sporters.

Artikel 15 wordt unaniem aangenomen met 12 stemmen.

Artikel 16 tot en met 20

Deze artikelen worden zonder opmerkingen unaniem aangenomen met 12 stemmen.

Artikel 21

Op dit artikel worden door mevrouw Ulla Werbrouck en de heren Peter Gysbrechts en Bart Caron twee amendementen nr. 2 en 3 voorgesteld, om bij het opleggen van een sanctie ook het recht in te voeren van de sporter om gehoord te worden in zijn verweer.

Amendement nr. 2 strekt ertoe aan §2, tweede lid, eerste zin, een zinsnede toe te voegen, die luidt als volgt: “, na eerst de betrokken elitesporter in zijn verweer te hebben gehoord.”.

De *indieners* stellen dat een sporter die in een andere categorie ondergebracht wordt omdat hij zijn verplichtingen niet voldoende nauwgezet is nagekomen, eigenlijk een sanctie ondergaat. Deze sanctie betreft in feite een administratieve sanctie omdat de verplaatsing naar een andere categorie incorporeert dat de sporter moet voldoen aan strengere eisen aangaande zijn verblijfsgegevens. Alvorens een sanctie kan worden toegepast, vereist het recht van verdediging dat de betrokken sporter in zijn verweer wordt gehoord.

Naast het feit dat er door de Vlaamse Regering duidelijke voorwaarden bepaald moeten worden in welke gevallen de elitesporter van categorie B naar categorie A verplaatst wordt, dient de sporter volgens de indieners ook gehoord te worden. Het moet hierbij gaan om een verweerprocedure. Om dit hoorrecht mee te nemen in de procedure die de Vlaamse Regering achteraf nog concreet dient uit te werken via ministerieel besluit, wil dit amendement het hoorrecht decretaal vastleggen voor de elitesporters uit categorie B. In die zin wordt de zinsnede “na eerst de betrokken elitesporter in zijn verweer te hebben gehoord” toegevoegd aan het artikel 21, §2.

Amendement nr. 3 strekt ertoe aan §3, tweede lid, een zinsnede toe te voegen, die luidt als volgt: “, na eerst de betrokken elitesporter in zijn verweer te hebben gehoord.”.

De indieners stellen dat ook een teamsporter die in een andere categorie ondergebracht wordt omdat de ploegverantwoordelijke de verplichtingen inzake de verblijfsgegevens niet voldoende nauwgezet is nagekomen, eigenlijk een sanctie ondergaat. Deze sanctie betreft in feite een administratieve sanctie omdat de verplaatsing naar een andere categorie incorporeert dat een of meer sporters moeten voldoen aan strengere eisen aangaande de verblijfsgegevens. Alvorens een sanctie kan worden toegepast, vereist het recht van verdediging dat de betrokken sporters in hun verweer worden gehoord.

Naast het feit dat er door de Vlaamse Regering duidelijke voorwaarden bepaald moeten worden in welke gevallen de teamsporters van categorie C naar categorie A of categorie B verplaatst worden, dienen de betrokken sporters ook gehoord te worden. Het moet hierbij gaan om een verweerprocedure. Om dit hoorrecht mee te nemen in de procedure die de Vlaamse Regering achteraf nog concreet dient uit te werken via ministerieel besluit, wil dit amendement dit hoorrecht decretaal vastleggen voor de teamsporters uit categorie C. In die zin wordt de zinsnede “na eerst de betrokken elitesporter in zijn verweer te hebben gehoord” toegevoegd aan het artikel 21, §3.

Minister *Philippe Muyters* heeft begrip voor het verankeren van de tegensprekelijkheid in de regelgeving. Dit hoort volgens hem echter niet thuis in het decreet, maar eerder in de uitvoeringsbesluiten. Hij belooft plechtig om dit recht te honoreren, maar wijst er uitdrukkelijk op dat de tegensprekelijkheid niet noodzakelijk neerkomt op het recht om gehoord te worden. Een en ander zou bijvoorbeeld ook schriftelijk kunnen verlopen, om maar een voorbeeld te noemen. De dopingcontrole moet menselijk zijn, maar mag niet naïef zijn. De mogelijkheden om controle te ontduiken of te vervalsen zijn immers legio. De dopingjager moet dus achterdochtig zijn en de regelgeving moet hem de mogelijkheid geven om zijn controles naar behoren uit te voeren. Het opleggen van sancties hoort eveneens bij het effectief bestrijden van dopinggebruik.

De *indieners* nemen vrede met de belofte van de minister om de mogelijkheid van verweer verder uit te werken in de uitvoeringsbesluiten. Hun amendementen nr. 2 en 3 worden ingetrokken. De indieners behouden zich het recht voor om een voorstel van decreetswijziging in te dienen in het geval de minister de zaken niet naar wens organiseert.

Artikel 21 wordt unaniem aangenomen met 12 stemmen.

Artikel 22

Dit artikel wordt zonder opmerkingen unaniem aangenomen met 12 stemmen.

Artikel 23

Een amendement nr. 4 voorgesteld door mevrouw Ulla Werbrouck en de heren Peter Gysbrechts en Bart Caron strekt ertoe aan het tweede lid, eerste zin, een zinsnede toe te voegen, die luidt als volgt: “, na eerst de betrokken elitesporter in zijn verweer te hebben gehoord.”.

De *indieners* stellen dat een sporter die geclassificeerd wordt als ‘nationale’ elitesporter, momenteel nog de kans heeft om die classificatie, en dus ook de onderworpenheid aan de whereabouts, te betwisten. Dit kan in de schoot van de Disciplinaire Commissie voor medisch verantwoord sporten die door de Vlaamse Gemeenschap werd opgericht.

In het voorliggende ontwerp van decreet wordt er in artikel 23, tweede lid, evenwel bepaald dat de sporter zijn onderworpenheid aan de verblijfsgegevens kan betwisten door een verzoek tot heroverweging in te dienen bij de NADO. De NADO zal dan in overleg met de bevoegde sportvereniging binnen de veertien kalenderdagen een beslissing over dit verzoek nemen.

Hoewel de sporter zijn onderworpenheid aan de whereabouts kan betwisten, staat er in het decreet geen enkele garantie dat de betrokken sporters bij het nemen van de heroverwegingsbeslissing gehoord worden door de NADO. In die zin wordt de zinsnede “na eerst de betrokken elitesporter in zijn verweer te hebben gehoord” toegevoegd aan het artikel 23.

Minister *Philippe Muyters* verwijst naar de belofte die hij maakte bij de bespreking van artikel 21 inzake het verankeren van de tegensprekelijkheid in de uitvoeringsbesluiten. Deze tegensprekelijkheid wordt ook voorzien met betrekking tot de heroverwegingsbeslissing door de NADO omtrent de onderworpenheid aan de whereaboutsverplichting.

De *indieners* trekken onder deze voorwaarde hun amendement nr. 4 in.

Artikel 23 wordt unaniem aangenomen.

Artikel 24

Een amendement nr. 5 voorgesteld door mevrouw Ulla Werbrouck en de heren Peter Gysbrechts en Bart Caron strekt ertoe aan §1, tweede lid, volgende zinnen toe te voegen: “De sportverenigingen zullen inzake de disciplinaire bestraffing in een dubbele aanleg voorzien in Vlaanderen. Zij richten hiertoe disciplinaire organen op zetelend in eerste aanleg, en in raad van beroep.”.

De *indieners* vinden het maar normaal dat men in Vlaanderen zowel een eerste aanleg als een beroepsmogelijkheid in eigen taal heeft. Anderzijds is er de veelvuldige juridische kritiek op de werking van het TAS. De indieners zien geen enkele juridische reden om geen beroepsmogelijkheid in Vlaanderen te organiseren. Er moet wel altijd een derde aanleg mogelijk zijn bij het TAS, maar juridisch vormt dit geen probleem.

Het is volgens de indieners dan ook een bewuste beleidskeuze om geen tweede aanleg in eigen land te voorzien, waarbij de minister wil vermijden dat de Raad van State de beslissingen van de sportverenigingen (via het Vlaams Doping Tribunaal) nog zou kunnen vernietigen. De minister heeft op basis van deze overweging blijkbaar besloten om in geen beroepsmogelijkheid in Vlaanderen te voorzien.

Een beroepsmogelijkheid kan volgens de indieners decretaal eenvoudig opgelegd worden aan de sportverenigingen, zonder een hele lijst met andere erkenningvoorwaarden toe te voegen zoals die terug te vinden zijn in artikel 35, §1, van het decreet van 13 juli 2007.

Een tweede amendement op artikel 24 – amendement nr. 6 van dezelfde indieners – strekt ertoe in §1, na het tweede lid, een nieuw lid in te voegen, dat luidt als volgt: “De disciplinaire procedures van de sportverenigingen zullen in geen geval afbreuk doen aan het recht van de sporter om het geschil voor te leggen aan een Belgische rechterlijke instantie.”.

De *indieners* verwijzen voor dit amendement naar de opmerkingen van de Raad van State (*Parl. St. VI. Parl. 2011-12, nr. 1554/1, p. 119*). Ondanks de nadelen die verbonden zijn aan de beroepsprocedure bij het TAS, dient aanvaard te worden dat een sporter in beroep moet gaan bij het TAS. Maar hierna moet in feite nog steeds een beroep mogelijk blijven bij de gewone rechtbanken. Dit kan juridisch gezien niet geweigerd worden, en de minister zegt in zijn toelichting ook niet dat men dit weigert. Echter is het in de praktijk zo dat er na het TAS nog naar de Zwitserse rechter gestapt kan worden, gezien het feit dat het TAS zich in Zwitserland bevindt.

Volgens de indieners is het maar normaal dat een Vlaamse sporter zich na de interne tuchtrechterlijke procedure tot de Belgische rechter kan wenden, en niet verplicht wordt om naar de Zwitserse rechter te stappen. Indien dit principe zou worden aanvaard, dan is er in feite geen enkel probleem meer met het TAS. Na deze procedure legt de betrokken sporter zijn zaak gewoon voor aan de Belgische rechter die dan zal kijken of de rechten van verdediging zijn gerespecteerd. Dit vertrouwen hebben de indieners minder in de Zwitserse rechter en de Vlaamse sporters hoeven dit vertrouwen ook niet te hebben.

Een derde amendement op artikel 24 – amendement nr. 7 van dezelfde indieners – strekt ertoe in §1, derde lid, de zinsnede “na het moment van de vaststelling van de dopingpraktijk” te vervangen door de zinsnede “na het moment waarop de dopinginbreuk gepleegd wordt”.

Met dit amendement wensen de *indieners* de situatie te behouden zoals ze op dit ogenblik is. Zoals er in het voorliggend ontwerp van decreet staat, is een dopingovertreding de facto niet-verjaarbaar. Volgens het recht zijn, behalve misdaden tegen de menselijkheid, alle misdrijven verjaarbaar.

Betreffende amendement nr. 5 stelt minister *Philippe Muyters* dat het ontwerp van decreet een procedure van tweede aanleg helemaal niet uitsluit of verhindert. Of het decretaal verplicht kan worden, daar kan men over discussiëren, maar dat is volgens de minister niet wenselijk. Als de decreetgever die verplichting oplegt, is de kans immers reëel dat dit disciplinaire orgaan aanzien wordt als een administratieve overheid. Dat geeft de Raad van State de mogelijkheid zich daarover uit te spreken. De WADA-code zegt echter dat het TAS de hoogste instantie is. Door die verplichting zou de Vlaamse regeling dus niet meer conform zijn aan WADA. De minister probeert die juridische discussie en eventueel bijkomende juridische procedures te vermijden.

Vervolgens verwijst de minister naar amendement nr. 6 dat vraagt om geschillen voor te leggen aan Belgische rechterlijke instanties. Vlaanderen heeft niet die bevoegdheid om dat in te schrijven (dit is federale materie), maar dat gebeurt automatisch. Elke sporter kan

immers bij elke burgerlijke rechtbank zijn rechten vrijwaren. Het amendement is volgens de minister dus eigenlijk overbodig.

Inzake amendement nr. 7 stelt de minister dat dit het gevolg is van de wijziging in 2009 van de oorspronkelijke WADA-code van 2003 en dit dus een verplichting is om op dit ogenblik WADA-conform te kunnen zijn.

Rekening houdend met de argumentatie van de minister trekken de *indieners* hun amendementen nr. 6 en 7 in. Amendement nr. 5 wordt behouden en ter stemming voorgelegd.

Amendement nr. 5 wordt verworpen met 8 stemmen tegen 4.

Artikel 24 wordt aangenomen met 8 stemmen bij 4 onthoudingen.

Artikel 25 tot en met 74

Deze artikelen worden zonder opmerkingen unaniem aangenomen met 12 stemmen.

V. EINDSTEMMING

Het ontwerp van decreet betreffende de preventie en bestrijding van doping in de sport wordt unaniem aangenomen met 12 stemmen.

Door het aannemen van dit ontwerp van decreet worden de in samenhang behandelde initiatieven als impliciet verworpen beschouwd.

Philippe DE COENE,
voorzitter

Steve D'HULSTER,
verslaggever

Gebruikte afkortingen

ADAMS	Anti-Doping Administration and Management System
BOIC	Belgisch Olympisch en Interfederaal Comité
CBPL	Commissie voor de Bescherming van de Persoonlijke Levenssfeer
ECJ	Europees Hof van Justitie
EVRM	Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden
FIFA	Fédération Internationale de Football Association
IAAF	International Association of Athletics Federations
IOC	Internationaal Olympisch Comité
ISL	International Standard for Laboratories
MVS	medisch verantwoorde sportbeoefening
NADO	Nationale Anti-Doping Organisaties
Sporta	de ‘atletenvakbond’ Sporta
TAS	Tribunal Arbitral du Sport
UCI	Union Cycliste Internationale
UNESCO	United Nations Educational, Scientific and Cultural Organization
VDT	Vlaams Doping Tribunaal
VSF	Vlaamse Sportfederatie
VSR	Vlaamse Sportraad
WADA	World Anti-Doping Agency
WVP	wet van 8 december 1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer